

Mál nr. 441/2024

Nafn málskotsaðila (M)

Nafn varnaraðila (V)

Heiti vátryggingar: Fjölskyldutrygging.

Takmörkun ábyrgðar vátryggingafélags. Stórkostlegt gáleysi.

Gögn.

1. Málskot móttakið 15. nóvember 2024 ásamt fylgiskjölum.
2. Bréf V dags. 2. desember 2024 ásamt fylgiskjölum.
3. Viðbótarathugasemdir M dags. 10. desember 2024.
4. Viðbótarathugasemdir V dags 16. desember 2024 ásamt fylgiskjölum.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að um klukkan eitt eftir miðnætti hinn 13. ágúst 2023, hafi M orðið fyrir frítímaslysi. Atvik hafi nánar tiltekið verið þau að hún hafi verið að ganga heim eftir tónleika sem haldnir voru á Hótel Flatey á Flatey í Breiðafirði. Hafi hún gengið eftir vegi þegar jarðvegurinn hrundi skyndilega undan henni og hún féll í fjöruborðið með þeim afleiðingum að hún varð fyrir töluverðu líkamstjóni. V hafi fallist á bótaskyldu úr frítímaslysatryggingu fjölskyldutryggingar M en skert bætur til hennar um helming á grundvelli þess að M hafi sýnt af sér stórkostlegt gáleysi. Er því mótmælt af hálfu M sem gerir fyrir nefndinni þá kröfu að úrskurðað sé um fulla bótaskyldu en til vara að hlutfall skerðingar verði lækkað. Fyrir liggi að M hafi gengið eftir vegi í myrkri eftir að hafa fengið sér í glas. Í því geti ekki falist stórkostlegt gáleysi en svo gáleysi teljist stórkostlegt þurfi það að vera á mjög háu stigi. Í tjónstilkynningu M til V hafi þá komið fram að jarðvegur hafi hrunið undan henni. Þó sú lýsing komi ekki fram í sjúkragögnum verði að taka tillit til þess að M hafi fengið höfuðhögg og misst meðvitund við slysið auk þess sem henni hafi verið gefin sterk verkjalyf. Það hafi ekki verið fyrr en hún var orðin áttuð sem hún mundi eftir aðdraganda slyssins. M hafi í aðdraganda slyssins gengið eftir vegi sem var eina mögulega leiðin til hvíldarstaðar hennar og því hefði hún ekki getað valið aðra leið. Vegurinn hafi ekki verið bersýnilega hættulegur og hafi fjöldi fólks gengið eftir honum eftir að tónleikunum lauk. Þrátt fyrir ölvun hafi M þá verið vel fær um gang og ekkert komi fram um það í gögnum málsins að hún hafi átt erfitt með mál eða hreyfingu í aðdraganda slyssins. Hafi orsök slyssins því ekki verið ölvunarástand M heldur það að jarðvegur gaf sig undan henni. Sé af framansögðu ekki sýnt fram á að slys M verði rakið til stórkostlegs gáleysis hennar.

Í bréfi V til nefndarinnar er vísað til þess að engin lögregluskýrsla hafi verið gerð um atvikið og í tjónstilkynningu sé aðeins bent á eitt vitni að atvikinu. Í samtali við starfsmann V hafi vitnið sagst hafa gengið um 2-300 metrum fyrir aftan M og ekki séð fallið vegna rökkurs. Vitnið segi hins vegar að M hafi gengið utan vegarins á u.þ.b. 60 sentimetra breiðri grasræmu milli vegkantsins og grasbakka ofan fjörunnar og hafi hún svo skyndilega horfið sjónum. Vitnið hafi þá ekki séð nein merki þess að jarðvegur hafi gefið sig en um hættulegan stað sé að ræða í myrkri. Afstaða V sé sú að slys M verði að mestu leyti rakið til verulegrar ölvunar M, en við komu á bráðadeild hafi áfengismagn mælt 2,34 prómill, sem hafi áhrif á hreyfigetu og jafnvægi, og stórfellds gáleysis hennar. Ágreiningslaust sé í sjálfu sér að M hafi þurft að ganga eftir veginum, en hefði hún haldið sig á veginum sjálfum hefði ekki komið til slyssins. Jafnvel þó á því verði byggt að jarðvegur hafi gefið sig hefði það ekki gerst hefði M haldið sig á veginum. M hafi þá mátt vera það ljóst að hættulegt gæti verið að ganga á grasræmunni enda sé nokkuð brattur bakki niður í fjöruna og engin girðing á milli.

Í viðbótarathugasemdum M er málatilbúnaði V andmælt. Sé þá ekkert komið fram sem hnekki þeirri lýsingu M að jarðvegur hafi hrunið undan henni. Eru þá gerðar sérstakar athugasemdir við öflun vitnisframburðar. Ekki sé um að ræða sjálfstæða lýsingu vitnisins heldur hafi það verið beðið að staðfesta skriflega það sem starfsmaður V hafði eftir því í símtali ári áður. Verði í það minnsta að skoða vitnisburðinn í því ljósi.

Í viðbótarathugasemdum V er áréttuð sú afstaða að ekkert styðji við framburð M um að jarðvegur hafi látið undan. Ágreiningur aðila snúi þó einfaldlega að því hvort það hafi falið í sér stórfellt gáleysi af hálfu M að stíga út af veginum við þessar aðstæður í myrkri m.t.t. ölvunarástands hennar. Er því þá sérstaklega mótmælt að eitthvað sé athugavert við það hvernig vitnisframburðar var aflað.

Álit.

Eins og fram er komið liggur aðeins yfirlýsing eins vitnis fyrir nefndinni. Það vitni gekk 2-300 metrum aftan við M í myrkri og samkvæmt frásögn þess sjálfs sá það ekki atvik að slysinu. Vitnisburðarinn var þá aflað með þeim hætti að starfsmaður V átti símtal við vitnið skömmu eftir slysið, og skrifaði eftir vitninu frásögn þess og sendi sjálfum sér með tölvupósti. Rúmu ári síðar var vitnið beðið að staðfesta þá frásögn. Verður að taka undir með M varðandi það að æskilegra væri að sjálfstæð yfirlýsing vitnisins lægi fyrir nefndinni. Verður að skoða vitnisburðinn í því ljósi svo og því að vitnið sá ekki atvik að slysinu sjálfu. Þykir þó rétt að byggja á lýsingu þess á staðháttum enda fær hún jafnframt stoð í fyrirliggjandi ljósmyndum af vettvangi. Af þeim má greina að við hlið vegarins, sem af myndum af dæma virðist einbreiður malarvegur, er mjó grasrönd. Við þann enda hennar sem snýr að fjörunni er brún, og utan og neðan við hana, er bakki með nokkuð brattri brekku sem leiðir niður í fjöruna. Er samkvæmt gögnum málsins tveggja til þriggja metra fall niður í fjöruna þangað sem M féll. Ekki virðist ágreiningur milli aðila varðandi það hvar slysið atvikaðist. Verður að mati nefndarinnar að byggja á því að M hafi gengið utan við veginn sjálfan, enda er erfitt að átta sig á því hvernig slysið hefði getað atvikast hefði hún haldið sig á veginum. Gildir þá einu hvort byggt verði á því að jarðvegur hafi gefið sig eða ekki, enda verður ekki séð að það hafi getað gerst á veginum sjálfum. Er þá að líta til þess að M var talsvert ölvuð þegar slysi atvikaðist, en við komu hennar á bráðadeild, dágóðri stund eftir að drykkju lauk, mældist áfengismagn í blóði hennar sem svarar 2,34 prómillum. Var þá myrkur á vettvangi og um að ræða gönguleið sem M var ekki mjög kunnug. Má þó ætla að henni hafi mátt vera ljóst að fjaran var handan vegarins og því full ástæða til að sýna aðgát.

Samkvæmt 1. mgr. 90 gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 má lækka eða fella niður ábyrgð vátryggingafélags ef vátryggður hefur valdið því af stórkostlegu gáleysi að vátryggingaratburður varð eða afleiðingar hans urðu meiri en ella hefðu orðið og við úrlausn þess skuli litið til sakar vátryggðs, hvernig vátryggingaratburður bar að, hvort vátryggður var undir áhrifum áfengis eða fíkniefna sem hann hafði sjálfviljugur neytt og atvika að öðru leyti. Með vísan til alls þess sem að framan greinir varðandi háttsemi M verður að telja að hún hafi sýnt af sér stórkostlegt gáleysi umrætt sinn með því að ganga ekki eftir afmörkuðum vegi þegar hún gekk heim undir áhrifum áfengis í myrkri á svæði þar sem hún var ekki vel kunnug staðháttum. Er skerðing bóta á grundvelli ákvæðisins því heimil en að mati nefndarinnar er hæfilegt að sú skerðing nemi 1/3 hluta heildartjóns M.

Niðurstaða.

M á rétt til bóta úr fjölskyldutryggingu sinni hjá V en heimilt er að skerða bætur til hennar um 1/3 hluta.

Reykjavík, 21. janúar 2025.
rafræn undirskrift

Guðmundur Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Heiða Óskarsdóttir